

stede, i Loven optages en Række Nedsættelser, der skulle indtræde efterhaanden, som Indtægten af Forbrugsafgifterne overstiger det Beløb, som den nu har naaet. Man foreslaar til den Ende en Tillægsparagraf, hvori det fastsættes, at for saa vidt de i Finantslovens § 5 under Nr. 5 opførte Indtægter i noget senere Finantsaar indbringe Mere end 22 Millioner Kroner, skulle de i Paragrafen nævnte Nedsættelser i en bestemt Orden sættes i Kraft ad administrativt Vei fra den paafølgende 1ste Oktober at regne. Det maa dog herved bemærkes, at da selve Loven efter Udvalgets Forslag først vil træde i Kraft den 1ste Oktober d. A., vil det første Aar, hvori Loven vil være i fuldstandig Virksomhed, være Finantsaaret 1876—77. Tillægsparagrafen kan som Følge heraf ikke komme til Anvendelse før i det Tidligste fra 1ste Oktober 1877, altsaa til samme Tid, som de af Finantsministeren nævnte Sættelser for Statskassen indtræde. Endvidere er Tillægsparagrafen saaledes affattet, at dens Nedsættelser først ville indtræde, efterhaanden som de 22 Millioner overstiges med saa meget, som hver Nedsættelse kan anlæes til, og for at tage fornybet Hensyn til Toldindtægternes fremtidige Stigen har man sat den Merindtægt, der saaledes udkræves, 25 pCt. højere end Nedsættelsens Beløb efter de sidste 5 Aars Gjennemsnit. For at f. Ex. en Nedsættelse af 400,000 Kr. skal kunne træde i Kraft, maa Forbrugsafgifterne i det foregaaende Finantsaar have indbragt mindst 22,500,000 Kr. Endelig har man, for ikke at udstrække Tillægsparagrafens Varighed over alt for langt et Tidrum, indskrænket den til kun at omfatte Nedsættelser til et Beløb af omtrent 2,400,000 Kroner, hvorved det nogenledes bliver muligt at optage paa Tillægsparagrafen de Afgifts-nedsættelser og Ophævelser, som Folkethinget vedtog ved 2den Behandling i Samlingen 1872—73, og om hvis Nødvendighed i og for sig der ikke har været nogen væsentlig Meningsforskiel. Ved at affatte og begrænse Tillægsparagrafen saaledes mener man at have affaaet de væsentligste Indvendinger, som maatte kunne gjøres imod samme.

Flerparten har ikke kunnet tiltræde Forslaget om denne Tillægsparagraf, da man maa anse det for retfærdigt, naar Muligheden for at nedsætte Toldindtægterne atter skulle indtræde, at have forbeholdt Lovgivningsmagten sin fulde Frihed til at bestemme, hvilke Artikler Toldnedsættelsen skulle komme tilgode, efter samtlige de til den Tid tilstedebevarende Forhold. Fjerd og Holm have dog ikke principmæssig Noget imod en saadan Tillægsparagraf, naar den indskrænkes til at gjælde enkelte Positioner.

Svad Luxusartikler angaar, da frafaldes Silketoldens Forhøjelse, og kun med Hensyn til een af de Artikler, for hvilken Folkethinget satte Pris paa at faae Tolden forhøjet, nemlig Vin, fastholdes et Flerpart Lovforslagets Toldsatser, som imidlertid ere noget lavere end de, Folkethinget vedtog i Samlingen 1872—73. Med Hensyn til Tobak vil et Flerpart af Udvalget (Fenger, Fjord, Frederiksen, Holm, G. Petersen, Scavenius og Lauber) kunne gaa ind paa en Forhøjelse af Tolden for Blade til 20 Ore, naar Tolden paa Stikke nedsættes til 10 Ore, hvilket tør paaregnes at ville give en Merindtægt af over 200,000 Kr., og for at gjøre denne delvise Forhøjelse af Tobakstolden mulig samt for i det Hele at løse dette Spørgsmaal, indbringer det samme Flerpart et Lovforslag om Forbud mod indenlandsk Tobaksdyrkning og Erstatning til dem, som hidtil have dyrket Tobak. (Det foreløbige Udkast til en saadan Lov har været tilstillet Finantsministeren og meddeles blandt Bilagene til nærværende Betænkning med enkelte Ændringer, hvortil Ministerens Udtalelser have givet Anledning.) Mindretallet anser et saadant Forbud mod Torders fri Afbenyttelse til Dyrkning af Handelsplanter for mindre heldig; som Følge deraf fraraader det Forhøjelse af Tobakstolden.

De øvrige Forandringer af finantsiel Betydning, som foreslaas indførte i det foreliggende Lovforslag for at bringe samme i Overensstemmelse med de ovenfor angivne Grundtræk, ere følgende: Kulltolden gjenoptages; for Stenolie forhøjes Tolden fra 2 til 4 Ore (nu 2 $\frac{1}{2}$); for Uldvarer frafaldes Verditolden, og Tolden sættes til 50 Ore pr. P. (nu 32 $\frac{1}{2}$). Et Flerpart foreslaar at nedsætte Tolden paa Salt og faldede Silb til det Halve og til Gjengjæld forhøje Kaffe-tolden fra 6 til 8 Ore (nu 6 $\frac{1}{2}$); andre Medlemmer lægge derimod (i Overensstemmelse med Lands-thingets Toldudvalg) Vægt paa, at Nedsættelsen af Kaffe-tolden ikke bliver for ringe, og foretrække derfor, ligesom Lovforslaget, at sætte Kaffe-tolden til 6 Ore og at udsætte Nedsættelsen af Salt-tolden, indtil denne helt kan ophæves. Derhos forudsættes det, som ovenfor bemærket, at der vil blive forelagt et Lovforslag om Ophævelse af Skibsafgiften for Skibe i indenrigsk Fart og dens Nedsættelse med $\frac{1}{3}$ for Skibe i udenrigsk Fart. Paa Tillægsparagrafen foreslaar Mindretallet da at opføre Kaffe-toldens Nedsættelse til 6 Ore, Ophævelse af Tolden paa Salt og faldede Silb, af Skibsafgiften, af Tolden paa Ris, Kul, Baand- og Stangjern, uforarbejdet Tømmer og Træ, samt Sikorierødder og Sikorie, og Nedsættelse af Tolden paa Stenolie til det Halve, Alt i Forbindelse med tilsvarende Nedsættelser af Tolden paa beslagte Artikler.

Om Enkeltbederne kan man forøvrigt i det Væsentlige henvise til den Betænkning, som afgaves af Folkethingets Udvalg i Samlingen 1872—73. Her skal kun bemærkes Følgende: